



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 112/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o.**, Laurinská 4, Bratislava, IČO 36 833 533, zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Bizoňom, LL.M., Laurinská 4, Bratislava, proti výroku II uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 19Csp/67/2020 z 27. októbra 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci**

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. januára 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením okresného súdu, ktorého zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie okresnému súdu navrhuje spoločne s priznaním náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanej domáhala zaplatenia sumy 4 738,34 eur s príslušenstvom. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 19Csp/67/2020 z 12. júna 2024 žalobu zamietol a zároveň priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Na odvolanie bol rozsudok okresného súdu z 12. júna 2024 potvrdený ako vecne správny rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/13/2024 z 13. mája 2025, ktorým bol zároveň žalovanej priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Okresný súd následne uznesením z 28. júla 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalovanej 5 113,47 eur.

5. Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 28. júla 2025 bola napadnutým uznesením okresného súdu zamietnutá (výrok I) a citované uznesenie zmenené tak, že sťažovateľke bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 4 811,71 eur (výrok II).

## **II.**

### **Argumentácia sťažovateľky**

6. Sťažovateľka namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, ako aj nerešpektovanie judikatúry ústavného súdu zo strany okresného súdu, a to v otázke účelnosti trov vynaložených v súvislosti s viacerými poradami advokáta so žalovanou (porady, ktoré sa uskutočnili 7. decembra 2020, 21. mája 2021, 25. novembra 2022 a 14. mája 2024), ako aj v súvislosti s rozhodovaním o trovách znaleckého dokazovania.

7. Arbitrárnosť vidí sťažovateľka v skutočnosti neuvedenia dôvodov, čo bolo obsahom jednotlivých porád, ako aj v nedostatočnosti odôvodnenia neaplikovateľnosti záverov ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 535/2022. Okresný súd sa neriadil ani závermi ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 436/2024, keď rozhodol, že za jednu poradu ročne je nárok automatický, aj keď sa nič zásadné v konaní nestalo.

8. Podstatou uplatňovaného nároku zo strany sťažovateľky bolo poskytovanie právnych služieb na podklade zmluvy zo 6. júna 2016. Zmluva o poskytovaní právnych služieb z 21. augusta 2015, vo vzťahu ku ktorej bolo nariadené znalecké skúmanie na účely zistenia pravosti podpisu advokáta, nemala vo vzťahu k uplatnenému nároku žiadnu relevanciu, a preto nešlo o účelné bránenie práva.

## **III.**

### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného vo veci určenia výšky náhrady trov konania.

10. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní jeho právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok

porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

11. S prihliadnutím na skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu je rozhodnutím vo veci náhrady trov konania (jej výšky), ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania sa *ratione materiae* považuje za integrálnu súčasť civilného procesu, na ktorú sa vzťahujú požiadavky obsiahnuté v základnom práve na súdnu ochranu, ako aj v práve na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 624/2022). V rámci rozhodovania o náhrade trov konania však v zásade ide vždy (len) o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritorne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv strany v spore, ktorá podala ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktoré by v sebe zahŕňali črty svojvôle (m. m. II. ÚS 364/2014, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018, IV. ÚS 120/2020).

12. Trovy vynaložené stranou v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jej procesným postupom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy (čl. 37 ods. 2 listiny) a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má strana v spore nárok na náhradu trov konania, pretože mala vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne (II. ÚS 147/2008, III. ÚS 166/2009, III. ÚS 481/2015).

13. Pre účely overenia opodstatnenosti sťažovateľkou vznesených námietok atakujúcich arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu a poukazuje na relevantné časti jeho odôvodnenia (predovšetkým bod 15 napadnutého uznesenia), ktoré podľa jeho názoru dávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa okresný súd správal pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

14. V súvislosti s vysporiadaním sa so sťažnostnými námietkami sťažovateľky okresný súd v zásade akcentoval, že všetky namietané porady sa podľa okresného súdu uskutočnili pred pojednávaniami vo veci, pričom podľa vyjadrení právneho zástupcu žalovanej išlo o porady pred pojednávaním, na ktorom mali vypovedať žalovaná, žalobca alebo svedkovia. Následne okresný súd na účely odôvodnenia účelnosti vykonaných porád v konkrétnostiach poukázal na relevantné skutočnosti (porada 7. decembra 2020 sa uskutočnila pred pojednávaním 9. decembra 2020, na ktorom sa uskutočnil výsluch sťažovateľky a svedkyne – dcéry žalovanej, porada 21. mája 2021 sa uskutočnila pred pojednávaním 24. mája 2021, na ktorom sa vykonal výsluch žalovanej a svedkov, porada 25. novembra 2022 sa konala pred pojednávaním 28. novembra 2022, na ktorom

sa uskutočnil ďalší výsluch svedkov, porada zo 14. mája 2024 sa konala pred pojednávaním 15. mája 2024, na ktorom boli prednesené záverečné reči a skončené dokazovanie).

15. V podstatnom sa okresný súd vysporiadal aj s odkazom na rozhodnutie ústavného súdu (III. ÚS 535/2022), v ktorom sa posudzovala ústavnosť nepriznania náhrady trov konania za komunikáciu, ktorá viedla k spísaniu bezprostredne nadväzujúceho podania (odvolanie), za ktoré bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia. V tu prejednávanej veci bola predmetom posúdenia komunikácia pred pojednávaním vo veci samej, nie pred prípadným spísaním podania, a preto bola (komunikácia) dôvodne hodnotená ako samostatný úkon právnej služby. Okresný súd napokon udržateľným spôsobom zvýraznil skutočnosť, že obsahom komunikácie – porád boli skutočnosti týkajúce sa plánovaných výsluchov týkajúcich sa špecifických okolností súvisiacich s právnym zastupovaním, z ktorého bol sťažovateľkou ako žalobkyňou uplatňovaný nárok, a preto boli naplnené požiadavky účelnosti a nevyhnutnosti úkonu, ktorými bolo potrebné reagovať na nové a podstatné skutočnosti v súvislosti s procesnou obranou a útokom. Ani v tomto smere preto argumenty o odklone od judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 436/2024) v súvislosti s namietaným automatickým priznaním náhrady trov konania za porady raz ročne neobstoja.

16. Vo vzťahu k úkonu znaleckého dokazovania okresný súd akcentoval, že súdna znalkyňa bola ustanovená okresným súdom na účely preskúmania pravosti podpisov právneho zástupcu na plnomocenstve zo 14. septembra 2018 a na zmluve o poskytovaní právnych služieb z 21. augusta 2015. Pochybnosti týkajúce sa pravosti podpisu na označenom plnomocenstve vznikli z dôvodu rozporuplného vyjadrenia sťažovateľky, ktorá nesprávne uviedla meno osoby na plnomocenstve, ako aj dátum podpisu tohto plnomocenstva.

17. Okresný súd považoval vykonanie znaleckého dokazovania za dôvodné práve s prihliadnutím na rozporné vyjadrenia sťažovateľky a žalovanej, ako aj svedkyne uvádzajúcej okolnosti podpisu plnomocenstva (miesto podpisu a prítomné osoby). Vzhľadom na pochybnosti žalovanej týkajúce sa podpisu listín právnym zástupcom sa predmetom znaleckého dokazovania stalo aj preskúmanie pravosti podpisu na označenej zmluve o poskytovaní právnych služieb. Okresný súd ústavne udržateľne s odkazom na procesnú situáciu existujúcu v čase nariadenia znaleckého dokazovania konštatoval aj to, že v čase vykonania dôkazu nebolo možné predpokladať, že žaloba bude zamietnutá z iných dôvodov.

18. Z podstatných častí napadnutého uznesenia, berúc do úvahy už citované, vyplýva, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne akceptovateľným spôsobom, jeho úvahy týkajúce sa aplikácie pravidla účelnosti a dôvodnosti vynaložených trov vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

19. Okresný súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené námietky v rámci sťažnostného konania, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné právne ustanovenia a svoje rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania za úkony porád a znaleckého dokazovania ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil. Uvedené neumožňuje prijať záver o porušení práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) či na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Ak ústavný súd za takejto situácie dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) či práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

21. Reflektujúc predbežné závery ústavného súdu k argumentácii sťažovateľky, ktorou odôvodňovala porušenie ňou označených práv, ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 26. februára 2026**

**Miroslav Duriš**  
**predseda senátu**